

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησίαν... δρ. 8,—

Ετησίαν φρ. χρ. 10,—

Ἑξαμηνίος... > 4,50

Ἑξαμηνίος > > 5,50

Τρίμηνος... > 2,50

Τρίμηνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 27 Δεκεμβρίου 1908

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 4

Ἡ ΠΑΤΡΙΣ ΕΝ ΚΙΝΑΥΝΩ.

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ EMILE RECH]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἐπειτα, ἀνῆσυχος καὶ συγκεκινημένη, ἤρχισε νὰ συλλογίζεται τὸν μόνον υἱὸν ποῦ τῆς ἀπέμενε, ἐκτὸς τῆς θυγατρὸς τῆς Ἰουστίνας, ὡς στήριγμα καὶ παρηγορία τῶν γηρατειῶν τῆς.

—Φθάνει νὰ μὴ μοῦ τὸν καταπιῇ καὶ αὐτὸν ὁ πόλεμος σὰν τοὺς ἄλλους! ἐστὲναξε ρίπτουσα πρὸς τὸ βάθος τοῦ δωματίου βλέμμα ἀνῆσυχου στοργῆς.

Ὁ σύζυγός τῆς, γηραιὸς λοχίας, ἀπόμαχος ἤδη μετὰ τὸν ἑπταετῆ Πόλεμον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναριθμήτους πληγὰς εἶχε λάβῃ, ἀπέθανε τὸν Μάϊον τοῦ 1789, ἐγκαταλείπων εἰς τὴν χήραν τοῦ τέσσαρα τέκνα: τρεῖς υἱοὺς καὶ μίαν θυγατέρα.

Ὁ μεγαλύτερος τῶν τριῶν, ὁ Ἀντώνιος, εἶχε φονευθῇ ἀπὸ ἐκρηξίν βόμβας εἰς τὴν μάχην τοῦ Βαλμύ· ὁ Λέων, ὁ δευτερότοκος, ἀναχωρήσας ὡς ἐθελοντὴς πρὸ ὀλίγων μηνῶν, εὕρισκετο ἤδη ὑπὸ τὰ τεῖχη τῆς Μαγεντίας μετὰ τὸν στρατηγὸν Κουστίνον. Μόνον ὁ Ἐδουάρδος, ὁ Βενιαμὴν τῆς οἰκογενείας, δεκαοκταετὴς μόλις εἶχε διαφύγῃ ὡς τὴν τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἐνθουσιώδους πατριωτισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξήγειρε τὸν λαὸν ἀφ' ἧς ἡμέρας, ἀπὸ Βορρᾶ ἕως Νότου, ἀντήχησεν ἡ κραυγὴ: «Πολίται, ἡ πατρίς εὕρισκεται ἐν κινδύνῳ!»

Ἄλλ' ἡ Βριγίττα εἶχε παρατηρήσῃ, ὅτι ὁ χαρα-

κτήρ τοῦ νεωτέρου τῆς υἱοῦ ἀπὸ τινος χρόνου εἶχε μεταβληθῇ σημαντικῶς.

Ὁ ἔφηβος, ὁ ἄλλοτε τὸσον ζωηρός, τὸσον φαιδρός, εἶχε γίνῃ ἀποτόμως σοβαρός, περίλυπος, σιωπηλός, μὴ ἀρεσκόμενος ὅπως πρῶτα νὰ ἐξέρχεται. ἀποφεύγων ἀκόμη καὶ νὰ συνομιλῇ εἰς τὴν οἰκίαν μετὰ τοὺς χωρικοὺς τοῦ Δουρλέρ ἢ τοῦ Φλουρσί, τοὺς ὁποίους ἡ τύχη ἢ αἱ ὑποθέσεις ἔφεραν εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς μητρὸς του.

Ἡ κυρία Δελσὸλ ἐφοβεῖτο πολὺ, ὅτι καὶ ὁ Ἐδουάρδος θὰ ἐμιμεῖτο τὸ παράδειγμα τῶν μεγαλειτέρων ἀδελφῶν του. Μὲ ἀγωνίαν παρηκολούθει τὴν ἀδιάκο-

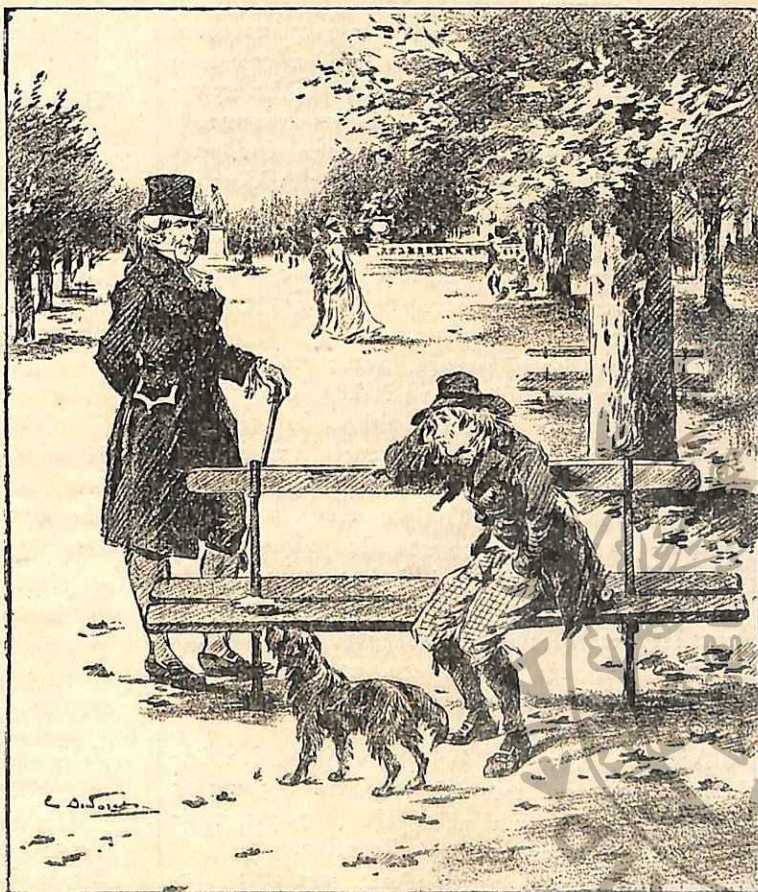
πον ἐκείνην παρέλασιν τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων, τὰ ὁποῖα, μεταβαίνοντα εἰς τὰ σύνορα, διήρχοντο ἀπὸ τὸ πανδοχεῖόν τῆς, ἐσταματοῦσαν κάποτε διὰ ν' ἀγοράσουν τροφίμα, καὶ κατόπιν, εὐθυμότατα, ἐξηκολούθουν τὴν πορείαν τῶν ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς Μασσαλιώτιδος. Κ' ἐσυλλογίζετο, ὅτι τὸ πολεμικὸν αὐτὸ μένος δὲν θὰ ἐβράδυνεν ἴσως νὰ κυριεύσῃ καὶ τὸν μόνον υἱὸν ποῦ τῆς ἀπέμενε καὶ ποῦ τὸσον ἐπιθυμοῦσε νὰ κρατήσῃ πλησίον τῆς...

Ἡ σκέψις αὕτῃ τῆς ἀπέσπασεν ἀναφώνησιν διαμαρτυρίας.

—Ἄν αὐτὸ βαστάξῃ ἀκόμη ὀλίγον καιρὸς... ὅλοι θὰ μᾶς φύγουν, ὅλοι! ἀνέκραξε μετὰ λυγμούς. Ἀχ, δυστυχισμένη μου Ἰουστίναν, τί θὰ γίνουμε!

Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς μεγάλης ἐστίας, διεγράφετο ἀορίστως χαρίεσσα μορφή, μόλις φωτιζομένη ἀπὸ τὰς ἀσταθεῖς καὶ τρεμούσας λάμπεις τῶν καιομένων ξύλων. Ἦτο ἡ Ἰουστίνα, κοριτσάκι δεκατριῶν ἕως δεκατεσσάρων ἐτῶν, εὐμορφή καὶ μικροκαμωμένη. Ἐκάθητο εἰς ἓνα скаμνί, μετὰ τὰς χεῖρας ἠγωνιένας ἐπὶ τῶν γοάτων, καὶ ἐκοιμάτο. Βραδεῖα καὶ κανονικὴ ἡ ἀναπνοὴ ἀνῆγειρεν ἐλαφρῶς τὸ στῆθος τῆς, καὶ κάπου-κάπου ἐξέφευγαν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς λίξις γλυκεῖαι καὶ ἀγνώριστοι, ἀσθενεῖς ἤχοι μελωδικοί, ὡς παραπονετικοῦ κελადήματος. Ὁνειρεύετο.

Μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀφοῦ ἐτακτοποίησε ὅλον τὸ σπίτι, εἶχε πάρῃ τὸ μαλλί τῆς καὶ τὰς βελόνας τῆς διὰ

«Ἐσχηκώθη καὶ ἐπλησίασε τὸν Ἰακωβάκην...» (Σελ. 23, στ. α'.)

νά πλέξη, συνομιλούσα όλονέν με την μητέρα της περί τῶν διαφορῶν γεγονότων τῆς ἡμέρας.

Εἰς τὴν ἀρχήν, ἡ χαριτωμένη φλυαρία τῆς μικρᾶς κόρης εἶχε φαιδρύνει κάπως τὸ πρόσωπον τῆς Βριγίττας. Ἀλλὰ βαθμὴδὲν ἡ μητέρα ἐκυριεύθη πάλιν ἀπὸ τὰς μελαγχολικὰς τῆς σκέψεως, δὲν ἀπαντοῦσεν εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς Ἰουστίνας, καὶ ἡ συνομιλία τῶν ἐσθυσεν, ὅπως ἡ φωτιά εἰς τὴν ὁποίαν λησμονοῦν νὰ ρίψουν ξύλα.

Πλήρης εὐλαβείας πρὸς τὴν μητέρα της, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευε, καὶ σεβόμενῃ τὰς σκέψεις της, τῶν ὁποίων ἐξ ἐνστίκτου ἐμάντευε τὸ εἶδος, ἡ Ἰουστίνα ἐπαυσε νὰ ὁμιλῇ καί, παρὰ τὴν συνήθη ἀμεριμνησίαν τῆς ἡλικίας της, παρεδόθη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν μελαγχολίαν τῆς παρούσης ὥρας.

Μετ' ὀλίγον, ζαλισθεῖσα ἐλαφρῶς ἀπὸ τὸ γλυκὺ θάλαμος τῆς ἐστίας, εἰς τὴν πένθιμον ἐκείνην σιγήν, τὴν ὁποίαν διέκοπτε μόνον, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἡ κραυγὴ τῆς κουκουβάγιας ἢ τὸ μακρὸν γαυγίσμα κανενὸς μανδρουκύλου, ἡσθάνθη τοὺς ὀφθαλμοὺς της βαρεῖς. Τὰ βλέφαρά της ἐκλείσαν, ἡ κεφαλὴ της ἔγειρε πρὸς τὸν ὄμιον της, καὶ ἀπὸ τὰ ἀδρανῆ δακτυλά της ἐξέφυγαν αἱ βελόνας τοῦ πλεξίματος.

Ἐκοιμάτο οὕτως ἀπὸ τινων στιγμῶν, ὅταν ἡ ἀναφώνησις τῆς μητέρας της τὴν ἐξύπνισε.

Ἐσπευσεν ἀμέσως νὰ σηκωθῇ, τρίβουσα τὰ μάτια της ζωηρῶς.

— Μητέρα, μητέρα, εἶπεν ἐναγκαλιζομένη τὸν λαιμὸν τῆς κυρίας Δεσφῶλ μὴν ἀπελπίζεσαι ἔτσι. Αἱ εἰδήσεις πού μᾶς ἔφερε τὸ τελευταῖον γράμμα τοῦ Λέοντος, ἔπρεπε νὰ σὲ καθησυχάσουν ὀλίγον. Διὰ τὴν ἐπιμένειν καὶ τὰ βλέπεις ὅλα μαύρα; Ὁ κατατραμένος αὐτὸς πόλεμος δὲν πιστεύω νὰ διαρκέσῃ αἰωνίως!

Ὡμίλει μ' εὐγλωττίαν, τρυφερά καὶ θωπευτικῇ, προσπαθοῦσα νὰ παρηγορήσῃ τὴν μητέρα της, νὰ διασκεδάσῃ τοὺς φόβους της, νὰ τῇ παραστήσῃ ὅτι δὲν ἦτο λογικὸν νὰ κατέχεται ἀπὸ ἐπιμόνους ιδέας.

— Τί τὰ θέλεις, παιδί μου, ἀπήντησεν ἡ κυρία Δεσφῶλ ὅσο πολεμοῦν, τίποτε δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ με βγάλῃ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀνησυχία, γιατί ξέρω, ἀπὸ σκληρὴ πείρα, ὅτι μιά σφαῖρα τίποτε δὲν τῷχει νὰ τρυπήσῃ τὸ στῆθος ἐνὸς στρατιώτου, ἢ μιά σπαθιά νὰ τοῦ σχίσῃ τὸ κεφάλι...

— Ἀλήθεια... ὡς τώρα ὁμως ὁ Λέων κατάρθωσε νὰ σωθῇ, κάμων ὅλονέν τὸ καθήκον που, καὶ φαίνεται ὅλος θάρρος καὶ ἐνθουσιασμός, ὅλος ἐλπίς καὶ πίστις διὰ τὸ μέλλον. Ἐλάτε νὰ ξαναδιαβάσωμε μαζί τὸ γράμμα του· αὐτὸ θὰ σᾶς ἀνακουφίσῃ.

Ἦναψαν μίαν λαμπάδα ἀπὸ ρητίνην, καὶ με ἀγάπην κλίνουσα ἡ μία ἐπάνω εἰς τὴν ἄλλην, αἱ δύο γυναῖκες ἀνέγνωσαν, διὰ δεκάτην φορὰν ἴσως, τὴν ἐπιστολὴν τοῦ νεαροῦ ἐθελοντοῦ.

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ, γραμμένη εἰς τὴν Μαγεντίαν τὴν 22 Ὀκτωβρίου καὶ φθάσασα τὴν προηγουμένην ἡμέραν εἰς τὸ Φλουρσύ, περιέγραφε μὲ ἀφελὲς ὕφος καὶ πολλὴν ἐνθουσιασμὸν μίαν νέαν νίκην τῶν δημοκρατικῶν στρατευμάτων, καὶ διέτυπνε παρατόλμους ἐλπίδας περὶ μελλουσῶν νικῶν. Ἀνῆγγελλεν ὅτι ἡ Μαγεντία, μία τῶν σπουδαιοτέρων στρατηγικῶν θέσεων τοῦ Ρήνου, ἂν καὶ καλῶς ὠχυρωμένη καὶ ἀφθόνη ἐχούσα προμηθείας, δὲν ἀντέσχεν οὔτε εἰκοσιτέσσαρας ὥρας εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ στρατηγοῦ Κουστίνου. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως δὲν ἠθέλησαν νὰ ὑποστηρίξουν τὴν φρουράν, ἡ ὁποία ἄλλως τε δὲν ἦτο πολὺ διατεθειμένη καὶ αὐτὴ νὰ πολεμήσῃ. Καὶ οἱ Γάλλοι, πρὸ τῶν ὁποίων αἱ πύλαι ἠνοιχθησαν ἄνευ ἀντιστάσεως, ἔγιναν δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὅχι ὡς ἐχθροὶ ἀλλ' ὡς ἐλευθερωταί.

«Καὶ ὅχι μόνον αὐτοί, — προσέθετεν ὁ ἐπιστολογράφος, — ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων ἀπ' ὅπου περνοῦμεν, μᾶς ὑποδέχονται μὲ συμπάθειαν, διότι δὲν βλέπουν εἰς ἡμᾶς τίποτε στρατιώτας ἀγρίους καὶ βαναύσους, καταχρωμένους τὰς νίκας τῶν, ἀλλὰ στρατὸν πτωχὸν καὶ στερούμενον τῶν πάντων, σεβόμενον τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰς περιουσίας τῶν, καὶ πληρώνοντα παντοῦ τὰ τρόφιμα καὶ τὰ ἄλλα πράγματα τῶν ὁποίων λαμβάνει ἀνάγκην.

«Με μεγάλην μας χαρὰν ἐμάθαμεν ἐδῶ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Δίλλης καὶ τὴν ἐκκένωσιν τοῦ Βερντέν. Ἀς ἐλπίζωμεν ὅτι καὶ τὸ Λογκύδ δὲν θάργῃσῃ νὰ παλαχθῇ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μας, καὶ ὅτι θὰ ἡμφορέσωμεν ἐπιτέλους νάναπνεύσωμεν ἀνέτως.

«Ἐν τῷ μεταξύ, μέρος τοῦ στρατοῦ μας ἐτοιμάζεται νὰ διέλθῃ τὸν Ρήνον, σήμερον μάλιστα, καὶ νὰ βαδίσῃ ἐναντίον τῆς Φραγκφούρτης. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ σᾶς γράψω μετ' ὀλίγον, ἀγαπημένοι μου! ἄλλ' ἂν θὰ εἶμαι τότε τόσο καλὰ, ὅσον καὶ τώρα που σᾶς γράφω αὐτὸ τὸ γράμμα, σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴ με λυπᾶσθε, διότι, με ὅλους τοὺς κόπους καὶ τὰς περιπετείας τοῦ πολέμου, εἶμαι λαμπρὰ εἰς τὴν ὑγείαν μου, καὶ εὐχομαι ἀπὸ καρδίας νὰ σᾶς εὕρῃ ἡ παρούσά μου ὁμοίως ὑγιεῖς.»

Κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτὴν, ἓνα δάκρυ ἐκύλισεν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς κυρίας Δεσφῶλ καὶ κατέβρεξε τὸ χαρτί, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσε ἡ Ἰουστίνα.

— Μὰ γιατί κλαῖς, μητέρα; Δὲν βλέπεις πόσον εὐχάριστα πράγματα μᾶς γράφει καὶ τί χαρούμενος πού εἶνε ὁ

Λέων; Καὶ ἂν τοὺς δεχθοῦν παντοῦ ὅπως εἰς τὴν Μαγεντίαν...

Ἡ κυρία Δεσφῶλ ἤγγισε μὲ τὰ χεῖλιά της τὸ ἄγγον μέτωπον τῆς κόρης.

— Καὶ ὁ Ἀντώνης μας, εἶπε, ἦταν ἔτσι χαρούμενος καὶ αὐτός, γερός, δυνατός, γεμάτος ἐλπίδες, ὅταν μᾶς ἔγραψε ἀπὸ τὸ Γκραν-Πρέ, ἐκείνο τὸ μεγάλο γράμμα, καὶ ὁμως... τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖον του... Τὸ εἶχε γράψῃ ἀπάνω εἰς ἓνα ταμπουρλό... Ἀχ, τί φορικτὸ πρᾶγμα πού εἶνε ὁ πόλεμος!... Εἶνε πολὺ ἀργά, παιδί μου! πᾶμε πιά νὰ κοιμηθούμε, ἀφοῦ παρακαλέσουμε πρῶτα τὸ Θεό, νὰ τελειώσουν γρήγορα τὰ βάσανά μας...

Τὸ ὠρολόγιον τοῦ τοίχου, με τὴν ἐπιμήκη ξυλινὴν θήκην, τὸ ὁποῖον ἐστόλιζε μίαν πλευράν τῆς αἰθούσης, εἶχε σημάνει τότε τὴν δεκάτην. Πρὸ πολλῆς ὥρας κανεὶς κρότος δὲν ἐτάραττε τὴν βαθεῖαν σιγὴν τοῦ κοιμωμένου χωρίου.

Αἱ δύο γυναῖκες ἐτακτοποίησαν τὰ καθίσματα, ἐκέκασαν τὴν φωτιάν, εἶδαν ἂν αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν καλὰ κλεισμένα, καὶ κατόπιν διηυθύνθησαν εἰς τὴν κλίσμακα, τὴν ὁδηγοῦσαν εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα.

Ἡτοιμάζοντο νὰ τὴν ἀναδοῦν, ὅταν κρότος βημάτων ἤκούσθη ἔξω, πλησίον τοῦ πανδοχείου. Τὰ μανιώδη γαυγίσματα τοῦ φύλακος σκύλου ἐδήλωσαν τὴν παρουσίαν ξένου. Συγχρόνως, κάποιος ἐκτύπησε τὴν ἐξώθυραν μὲ δειλίαν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

[Ὁ κ. Μ. Μαλακάσης ἐξέδωσε νέαν συλλογὴν θυμιασίων ποιημάτων ὑπὸ τὸν τίτλον «Πεπωμένα». Ἐξ αὐτῶν ἀναδημοσιεύομεν τὸ κατωτέρω, τὸ ὁποῖον εἶνε ὅχι μόνον ἐκ τῶν ὠραιότερων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων ποῦ εἰμποροῦν νάναγνώσουν καὶ νὰ ἐνοήσουν νεαροὶ ἀναγνώσται ὡς οἱ τῆς Διαπλάσεως.]

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ Ε. Δ.

Ἰερὸν

Ὅλο τὸ σπῖτι εἶν' ἀπὸ σένα
Πλημμυρισμένο καὶ γιομάτο,
Μέρα καὶ νύχτα, ἀπάνω, κάτω,
Μπροστὰ ἔστὰ μάτια τὰ κλαυμένα,
Περνάει τὸ φάντασμά σου—νὰ το.

Σβυστὰ τὰ φῶτα ἡ ἀναμμένα,
Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο, ἀπάνω, κάτω,
Γυρνᾷ ἔστὸ σπῖτι τὸ γιομάτο,
Κ' ἔναν πρὸς ἓνα τὸν καθένα
Κυττάζει καὶ τραβιέται—νὰ το.

Κι' ὅταν τὸ σπῖτι, ἔστὰ θλιμμένα
Μεσάνυχτα, σιωπῇ γιομάτο,
Πλέει ἔστὸ σκοτάδι, ἀπάνω, κάτω,
Τότε με χέρινα σταυρωμένα
Στέκει τὸ φάντασμά σου, νὰ το,
Μπρὸς ἔστὰ βιβλία τὰ σφραγισμένα.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

“MISSSES' CLUB,” ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ

[Εἰσέρχεται ἡ Μίς Μπέση εὐθυτενῆς, με στρατιωτικὸν βῆμα, τείνουσα διὰ μακροτάτης χειρὸς τὸ ἐπισκεπτήριόν της.]

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, λαμβάνει τὸ ἐπισκεπτήριον καὶ τὸ διαβάζει: — «Μίς Μπέση Δόγκφρηδ». (Πρὸς τὴν Ἀγγλίδαν χαίρειά σου.) Μίς Μπέση, τὸ Μίσσεσ Κλούμπ...

ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ, φωτιζομένη ὑπὸ μειδιάματος καὶ διακόπτοντα: — The «Misses' Club»! Aoh! yes! (1)

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, ἐξακολουθοῦσα: — ... Σᾶς δέχεται μετὰ πάσης χαρᾶς. (Τὸ πρόσωπον τῆς Ἀγγλίδος, ὅταν ἀκούῃ

ἑλληνικά, σοβαρεύεται, φαίνεται ὅτι δὲν ἐννοεῖ.) Θεωρεῖ τιμὴν τοῦ μεγάλῃν τὸ νὰ σᾶς καταλέξῃ μετὰ τῶν μελῶν του. Διεπλεύσατε τὴν Μάγνην καὶ τὴν Μεσόγειον διὰ νὰ ἔλθετε πρὸς ἡμᾶς. Εὐγε, μίς! Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθινὴ παγκόσμιος συνεννόησις. Κόραι ὅλων τῶν ἐθνῶν, ἄς ἐνώσωμεν τὰς προσπάθειάς μας. Ἀς ἐκδικηθῶμεν διὰ τὴν κοινὴν περιφρόνησιν! Ἀς «Εἰσέρχεται ἡ Μίς Μπέση...» (Σελ. 27, στ. α΄.)

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, ἐκδιαικνόμενος εἰς ζήτηματα κοινωνικά, πολιτικά... εἰς πᾶν ὅ,τι δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει... Βλέπω ὅτι συμμερίζεσθε τὰς ιδέας μας. ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ, ἀπαθὴς καὶ ἀλύγιστος: — I don't understand. (2) ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Τί εἶπε; Βεβαίως ἐπιδοκιμάζει. ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, πρὸς τὴν Ἀγγλίδαν: — Καθῆστε. σᾶς παρακαλῶ. ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ, ὡς ἄνω, ἐπαναλαμβάνουσα στερεοτύπως: — I don't understand. ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, ἀνησυχῶς: — Μήπως δὲν ἐννοεῖ ἑλληνικά; ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Ἐτσι μοῦ φαίνεται. ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Μίλησέ της Ἀγγλικά.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Ἄ, δὲν εἶμαι καὶ πολὺ δυνατὴ ἔστὰ Ἀγγλικά! (Καθ' ἑαυτήν.) Πέντ' ἔξῃ φράσεις μόνον θυμοῦμαι. (Δυνατά.) Μίς Μπέση Δόγκφρηδ... how do you do? (3) ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ, με πρόσωπον ἑξαφνα φαιδρυνόμενον: — Wery well, thank you. (4)

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, πρὸς τὴν Κλεοπάτραν: — Τί λέει; ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ἐν ἀμηχανίᾳ: — Ἀσήμαντα πράγματα.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Μίλησέ της γιὰ τὸ Κλούμπ. ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Ναί... στάσου.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Ἐλα λοιπόν! ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, καθ' ἑαυτήν: — Ὅ,τι τῆς πῶ ὅ,τι θυμοῦμαι ἀπὸ τὸν Ὀλλενδόρφο... καὶ ὅ,τι βγῇ! (Δυνατά.) Have you some bread? (5)

ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ, ἐκπληκτος: — No! (6) ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, καθ' ἑαυτήν: — Στὸ διάβολο κι' αὐτὸς ὁ Ὀλλενδόρφος! «Ἐχετε ἄρτον;» — Ὀχι, ἔχω τὸν τοῦ γείτονος. — Ἐχετε οἶνον; — Ὀχι, ἔχω τὰ χαμαικέρασα τοῦ σκυτοτόμου! Πολὺ δύσκολα νὰ ἐκθέσῃ κανεὶς μὲ αὐτὰ ἓνα πρόγραμμα!...

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Πές της τουλάχιστον νὰ καθῇ! ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Νὰ καθῇ... ναί... (Στενοχωρημένη.) Ἀχ, πῶς τὸ λένε, μὰ πῶς τὸ λένε;... (Ἐξαφνα.) Ἄ! τὸ βρήκα! (Πρὸς τὴν Μίς Μπέση.) Sit down! (7)

[Τὸ πρόσωπον τῆς Ἀγγλίδος φαιδρύνεται. Καὶ καθ' ἑαυτήν ἀμέσως, ὡς κινούμενη δι' ἐλατηρίου.] ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ: — I thank you! ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Κι' αὐτὴ ἡ Κλεο- νίκη νὰ μὴν ἔρχεται!...

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Ὅ,τὴν ἐτρόμαξε τὸ πρόγραμμά σου. ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Ἐτσι φαίνεται... Αὐτὴ δὲν πολυέρχεται σὲ τέτοια... Εἶνε μᾶλλον δειλὴ... Νομίζω ὅτι θὰ κάμουμε καλὰ νὰ τὴν ξεγράψουμε. (Κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι).

ΣΚΗΝΗ Η΄. Αἱ Αὐταί, ΦΛΩΡΑ. ΦΛΩΡΑ: — Ἐκτυπήσατε, κυρία; ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Φέρε τὸ τσάι, σὲ παρακαλῶ.

(3) Τί κάμνετε;

(4) Πολὺ καλὰ, σᾶς εὐχαριστῶ.

(5) Ἐχετε ἄρτον;

(6) Ὀχι.

(7) Καθῆστε.

ἑαυτήν.) Πέντ' ἔξῃ φράσεις μόνον θυμοῦμαι. (Δυνατά.) Μίς Μπέση Δόγκφρηδ... how do you do? (3)

ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ, με πρόσωπον ἑξαφνα φαιδρυνόμενον: — Wery well, thank you. (4)

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, πρὸς τὴν Κλεοπάτραν: — Τί λέει;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ἐν ἀμηχανίᾳ: — Ἀσήμαντα πράγματα.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Μίλησέ της γιὰ τὸ Κλούμπ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Ναί... στάσου.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Ἐλα λοιπόν!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, καθ' ἑαυτήν: — Ὅ,τι τῆς πῶ ὅ,τι θυμοῦμαι ἀπὸ τὸν Ὀλλενδόρφο... καὶ ὅ,τι βγῇ! (Δυνατά.) Have you some bread? (5)

ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ, ἐκπληκτος: — No! (6)

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, καθ' ἑαυτήν: — Στὸ διάβολο κι' αὐτὸς ὁ Ὀλλενδόρφος! «Ἐχετε ἄρτον;» — Ὀχι, ἔχω τὸν τοῦ γείτονος. — Ἐχετε οἶνον; — Ὀχι, ἔχω τὰ χαμαικέρασα τοῦ σκυτοτόμου! Πολὺ δύσκολα νὰ ἐκθέσῃ κανεὶς μὲ αὐτὰ ἓνα πρόγραμμα!...

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Πές της τουλάχιστον νὰ καθῇ!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Νὰ καθῇ... ναί... (Στενοχωρημένη.) Ἀχ, πῶς τὸ λένε, μὰ πῶς τὸ λένε;... (Ἐξαφνα.) Ἄ! τὸ βρήκα! (Πρὸς τὴν Μίς Μπέση.) Sit down! (7)

[Τὸ πρόσωπον τῆς Ἀγγλίδος φαιδρύνεται. Καὶ καθ' ἑαυτήν ἀμέσως, ὡς κινούμενη δι' ἐλατηρίου.]

ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ: — I thank you!

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Κι' αὐτὴ ἡ Κλεο- νίκη νὰ μὴν ἔρχεται!...

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Ὅ,τὴν ἐτρόμαξε τὸ πρόγραμμά σου.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Ἐτσι φαίνεται... Αὐτὴ δὲν πολυέρχεται σὲ τέτοια... Εἶνε μᾶλλον δειλὴ... Νομίζω ὅτι θὰ κάμουμε καλὰ νὰ τὴν ξεγράψουμε. (Κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι).

ΣΚΗΝΗ Η΄. Αἱ Αὐταί, ΦΛΩΡΑ.

ΦΛΩΡΑ: — Ἐκτυπήσατε, κυρία;

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Φέρε τὸ τσάι, σὲ παρακαλῶ.

(3) Τί κάμνετε;

(4) Πολὺ καλὰ, σᾶς εὐχαριστῶ.

(5) Ἐχετε ἄρτον;

(6) Ὀχι.

(7) Καθῆστε.

ΦΛΩΡΑ: — Ἀμέσως, κυρία. (Καθ' ἑαυτήν, βλέπουσα τὴν Μίς Μπέση καθήμενῃν, ἀλύγιστον καὶ ἐντελῶς ἀπαθῆ.) Ὀχ τί ποδάρες!... Δυστυχία σου, παρκέτο μου!... (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Θ΄.

Αἱ Αὐταί, ἐκτὸς τῆς ΦΛΩΡΑΣ

[Ἡ Μίς Μπέση, κουρασθεῖσα ἀπὸ τὴν ἀκίνησίαν, βγάδι ἀπὸ τὴν τσέπην τῆς ἐν σημειωματάριον καὶ σοβαρώτατα πέρνει σημειώσεις, κυττάζουσα ὅλα τὰ γύρω της ἀντικείμενα.] ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, κυττάζουσα τὴν Ἀγγλίδαν: — Καλὲ ζωγραφίζει;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Ὀχι, παίρνει σημειώσεις.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Σημειώσεις; Γιὰ τί πρᾶγμα;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Γιὰ ὅλα. Εἶνε συνήθεια ἀγγλική.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Ἑλληνικά αὐτὸ λέγεται ἀδιακρισία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Ἀγγλικά αὐτὸ λέγεται μελέτη.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Καλέ, μὴν εἶνε δημοσιογράφος;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Πιθανὸν ὁ «Χρόνος» τοῦ Λονδίνου νὰ πεφάσις νὰ στείλῃ ἐδῶ, ἀντὶ ἀνταποκριτοῦ, ἀνταποκριτρίαν....

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Ἐκτὸς ἂν εἶνε γκυοβερνάντα σὲ κανένα σπῖτι τῆς ἀριστοκρατίας....

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Μανιακὸν διὰ τ' Ἀγγλικά σὰν καὶ σένα... ἡ ὁποία ὁμως δὲν ξέρεις κουκούτσι!

ΣΚΗΝΗ Ι΄.

Αἱ Αὐταί, ΦΛΩΡΑ

ΦΛΩΡΑ, εἰσερχομένη μὲ ἓνα δίσκον: — Τὸ τσάι!

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ πρὸς τὴν Ἀγγλίδαν: — Μίς, θὰ πάρετε ἓνα τσάι;

(Καμμία ἀπάντησις.) ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Ὁ Ὀλλενδόρφος εἰς ἐνέργειαν!... Πῶς τὸ λένε!... πῶς τὸ λένε!... (Κτυπῶσα τὸ μὲτωπόν της.) Τὸ βρήκα! Tea!... Πρὸς τὴν Μίς Μπέση.) Some tea? (8)

ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ (φαιδρυνόμενη): — Yes! ΦΛΩΡΑ: — Πῶ, πῶ, τί γλώσσα! Ρω- μέϊκα καὶ πάλι ρωμέϊκα!...

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Σιωπῇ! Αὐτὴ εἶνε ξένη, δὲν ξέρεῖ ἑλληνικά!

ΦΛΩΡΑ: — Καὶ τί τῆς λέτε, κυρία;

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ ὑπερηφάνως: — Ἀν θέλῃ νὰ πάρῃ τσάι. Ἀγγλικά τὸ τσάι τὸ λένε τί. (9)

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΓΙΑΓΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γ.

«Όπως κάθε πρωί, ο Γιάννης κατέβηκε 'στο δρόμο να φωνίση. Με το ένα του χέρι κρατούσε την κανάταν του γάλατος για το μπιμπερόν του μικρού, και με το άλλο, τα λίγα λεπτά που του είχαν δώσει για τα ψώνια της ημέρας.

Παντού το πτωχό παιδί βλέπει προσώπια χαρούμενα. Το κοριτσάκι, που κάθεται 'στο μεσαίο πάτωμα, κρατεί στην αγκαλιά της μια ωραία και μεγάλη κούκλα. Το αγοράκι, που κάθεται 'στο επάνω πάτωμα, φορεί σπαθάκι και στρατιωτικό κασέτο κατακαίνουργο, και κρατεί 'στον ώμο του ένα τουφεκάκι. Και πηγαίνει με βήμα: έν, δυό! έν, δυό!...

Ο Γιάννης περνά γρήγορα,

«Ντρέπεται να τον ιδούν...» (Σελ. 28).

πολύ γρήγορα. Κατεβάει το κεφάλι, για να κρύψει τα δάκρυα που γεμίζουν τα μάτια του. Ντρέπεται να τον ιδούν δυστυχισμένο την ημέρα εκείνη, που όλοι γύρω του είναι τόσο χαρούμενοι και ευτυχείς...

Πηγαίνει κατ' εὐθείαν εμπρός και δεν κυττάζει πλέον τίποτε.

Έξαφνα σκοντάπτει 'πάνω σ' ένα διαβάτη. Σαστίζει, τραβιέται ένα βήμα και ψιθυρίζει:

—Με συγχωρείτε...

Εέρτε ποιος ήτανε ο διαβάτης αυτός, που έσπρώχθηκε 'τσι από τον Γιάννη; Ο φίλος μας ο Γιαγκος!

Είπε τυλιγμένος στο ζεστό γουνατό επανωφόρι του, και είχε φορτωμένος παιγνίδια. Ένα άμαξι περιμένει απ' έξω. Και ο Γιαγκος φορτώνει εις αυτό το άμαξι το θησαυρό του, γιατί θέλει να πάει να δειξή 'στο θεϊό του και 'στη θεία του πόσα ωραία πράγματα του έφεραν απόψε ο καλός Άγιος Βασίλειος.

«Απ' όλα έχει: τί στρατιωτάκια, τί βώλους, τί ζωγραφιές, τί σοκολάτες, τί καραμέλες! Έχει ακόμη ένα καροτσάκι, ένα τουφεκάκι, ένα σιδηρόδρομο και ένα αλογάκι.

Ο Γιάννης στέκεται και τα θαυμάζει.

Η χαρά μās κάμνει καλούς, διαχυτικούς. Έτσι και ο Γιαγκος, άμα είδε το θαυμασμό, το ζωγραφισμένο 'στο πρόσωπο του πτωχού παιδιού, έστάθηκε και του μίλησε με οικειότητα σά να ήταν φίλος του.

(Έπεται το τέλος) Η ΤΡΙΣΥΓΓΕΝΗ

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

—«Όχι βέβαια, Στρώκ' άλλ' όπως σās είπα, οι κάτοικοι του μέρους εκείνου θά είδοποιηθούν εγκαίρως» θά μάθουν ποιος κίνδυνος τους απειλεί, και τὰ χωρία δέν θά καταληφθούν αίφνιδίως. Διότι, ποιος εἰξεύρει μήπως κανέν ήφαιστειον τῶν Ἀπαλαχείων δέν ἐπιφυλάσσει εἰς τήν Βόρειον Καρολίαν τās ίδιās συμφοράς, τās ὁποίās ὑπέστη καί ἡ Μαρτινίκη ἀπό τὸ πῦρ τοῦ Φαλακροῦ Βουνοῦ;

—Ἐλπίζω, κύριε Οὐάρδ, ὅτι ἡ χώρα δέν ἀπειλεῖται ὑπὸ τοιοῦτου κινδύνου.

—Τὸ εὐχομαι, Στρώκ' ἄλλως τε φαίνεται ἀπίθανον νὰ ὑπάρχῃ ήφαιστειον εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῶν Κυανῶν Ὁρέων. Ἡ ὁροσειρὰ τῶν Ἀπαλαχείων δέν εἶνε ήφαιστειώδης... Καί ὅμως, κατὰ τās ἐκθέσεις, τās ὁποίās ἐλάβαμεν ἐκεῖθεν, ἐθεάθησαν φλόγες ἐξερχόμεναι ἀπὸ τὸ Γκρέητ-Ἀῦρυ. Συγχρόνως, ἐλαφραὶ δονήσεις τοῦ ἐδάφους ἔγιναν αἰσθηταὶ μέρῃ τῶν περιχώρων τοῦ Πλῆζεντ-Γκάρτεν. Τὰ γεγονότα αὐτὰ εἶνε πραγματικά ἢ φανταστικά; Πρέπει νὰ τὸ ἐξακριβώσωμεν.

—Συμφωνῶ πληρέστατα, κύριε Οὐάρδ.

—Ἀπεφασίσαμεν λοιπόν, Στρώκ', νὰ ἐξετάσωμεν τὰ φαινόμενα τοῦ Γκρέητ-Ἀῦρυ, καί νὰ στεῖλωμεν πρὸς τοῦτο τὸ ταχύτερον ἓνα ἄνθρωπον ἱκανὸν νὰ συλλέξῃ ἐπιτοπίως ὅλας τās ἀναγκαῖας πληροφορίες, ἀνακρίνων τοὺς κατοίκους τῶν χωρίων καί τῶν ἀγρεπαύλων. Ἐξελέξαμεν ἓνα ἀστυνομικόν, ὁ ὁποῖος μās παρέχει πᾶσαν ἐγγύησιν καί ὁ ἀστυνομικὸς αὐτὸς εἶσθε σεῖς, κύριε Στρώκ'.

—Ὡ, πολὺ εὐχαρίστως, κύριε Οὐάρδ! ἀνέκραξα καί νὰ εἰσθε βέβαιος ὅτι τίποτε δέν θά παραμείλῃ ὥστε νὰ εὐχαριστηθῇ εἰς τήν ἐντέλειαν.

—Τὸ γνωρίζω, Στρώκ', καί προσθέτω ὅτι ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ σās ταίριαζει...

—Ἐντελῶς, κύριε Οὐάρδ...

—Διότι σās παρέχει ὠραίαν εὐκαιρίαν νὰ ἐξασκήσετε τὸ πάθος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τοῦ χαρακτῆρός σας.

—Τὴν περιέργειαν, ἔ;

—Ἀκριβῶς. Ὅπωςδήποτε, εἰσθε ἐλεύθερος νὰ ἐνεργήσετε κατὰ τās περὶστάσεις. Ὅσον διὰ τὰ ἐξοδα, ἐάν παρυσιαθῇ ἀνάγκη νὰ διοργανώσετε ἐκεῖ καμμίαν δαπανηρὰν ἀνάδασιν, δέν ἔχετε νὰ ἐρωτήσετε κανένα.

—Θὰ κάμω τὸ καλλίτερον, κύριε Οὐάρδ' εἰμφορεῖτε νὰ βασισθῇτε εἰς ἐμὲ.

—Καί τώρα, κύριε Στρώκ', σās συνιστῶ νὰ ἐνεργήσετε με πᾶσαν δυνατὴν ἐπιφύλαξιν, ὅταν θά συλλέξετε τās πληροφορίες ἐπιτοπίως. Τὰ πνεύματα ἐκεῖ εἶνε ἀκόμη πολὺ ἐξημμένα. Μὴ πιστεύετε ὅλα ὅσα θά σās διηγηθῶν, καί προπάντων προσέξτε νὰ μὴ δημιουργήσετε νέον πανικόν.

—Αὐτὸ ἐννοεῖται.

—Θὰ συστηθῇτε εἰς τὸν Δήμαρχον τοῦ Μόργκαντων, με τὸν ὁποῖον θά συνεννοηθῇτε πρὸς ἐνέργειαν κοινήν. Καί πάλιν σās συνιστῶ φρόνησιν καί μυστικότητα. Μὴ ἀναμίξετε εἰς τὴν ὑπόθεσιν, παρὰ τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα θά σās εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Συχνὰ μās ἐδώσατε δείγματα τῆς εὐφυίας σας καί τῆς ἱκανότητός σας, καί ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι καί τὴν φορὰν αὐτὴν θά ἐπιτύχετε.

—Ἐάν δέν ἐπετύχω, κύριε Οὐάρδ, θά πῇ ὅτι θά συναντήσω ἐμπόδια ἀνθρωπίνως ἀνυπερέβλητα, διότι ἐπιτέλους εἰμφορεῖ τὸ Γκρέητ-Ἀῦρυ νὰ εἶνε ἀπροσπέλαστον πραγματικῶς, καί ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει...

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θά ἰδοῦμεν τί πρέπει νὰ γίνῃ. Γνωρίζομεν, σās ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἐξ ἐπαγγέλματος καί ἐξ ἐνστικτοῦ, εἰσθε ὁ πλέον περίεργος ἄνθρωπος, καί ἰδοὺ λαμπρὰ εὐκαιρία διὰ νὰ ἱκανοποιήσετε τὴν περιέργειάν σας.

Ο κ. Οὐάρδ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν.

Μετ' ὀλίγον τὸν ἠρώτησα:

—Καί πότε πρέπει νὰναχωρήσω;

—Αὔριον.

—Αὔριον θά φύγω ἀπὸ τὴν Οὐασίγκτων καί μεθαύριον θά εἶμαι εἰς τὸ Μόργκαντων.

—Θὰ με κρατῇτε ἐνήμερον δι' ἐπιστολὰν ἢ τηλεγραφημάτων.

—Δέν θά λείψω, κύριε Οὐάρδ. Τώρα ἐπιτρέψατέ μου νὰ σās ἀποχαιρετήσω καί νὰ σās εὐχαριστήσω καί πάλιν, ποὺ μ' ἐπροτιμήσατε διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Γκρέητ-Ἀῦρυ.

Ποὺ νὰ φαντασθῶ τότε τί μοῦ ἐπέφυλλατε τὸ μέλλον!

Ἐπέστρεψα ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὅπου ἠτοίμασα τὰ τοῦ ταξειδίου, καί τὴν ἐπαύριον, λίαν πρωί, ἡ ταχεῖα

ἀμαξοστοιχία μ' ἔφερε πρὸς τὴν πρωτεύουσιν τῆς Βόρειου Καρολίνας.

Ἀφίχθεις τὴν ἰδίαν ἑσπέραν εἰς Ραλείγην, διενεκτέρευσά ἐκεῖ, καί τὴν ἐπαύριον μετὰ μεσημβρίαν, ὁ τροχιδρόμος, ὁ ὁποῖος διασχίζει τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Πολιτείας, με ἔβγαλεν εἰς τὸ Μόργκαντων.

Τὸ Μόργκαντων εἶνε ἀπλῶς πολίχνη. Ἐγεί ὅμως πολυάριθμα ἀνθρακωρυχεῖα, καθὼς καί ἀφθονα μεταλλικὰ ὕδατα, τὰ ὁποῖα, τὸ καλοκαίρι, προσελκύουν κόσμον πολύν. Πέριξ τοῦ Μόργκαντων ἡ γεωργία ἀκμάζει, πλούσιοι δὲ καί ἐκτεταμένοι ἀγροὶ δημοτικῶν ὑπάρχουν μετὰ τῶν πολυαρίθμων βάλτων με τοὺς πυκνοὺς καλαμῶνας. Ἀφθονα εἶνε ἐπίσης τὰ δάση τῶν ξειθαλῶν δένδρων. Ὅ,τι λείπει ἀπὸ τὴν χώραν, εἶνε τὸ φυσικὸν φωταίριον, ἡ ἀνεξάντλητος αὐτὴ πηγὴ κινητηρίου δυναμείως, φωτὸς καί θερμότητος, ἡ ὁποία ἀφθονεῖ τόσο εἰς τās περισσοτέρας κοιλάδας τῶν Ἀλλεγανείων.

Ὡς ἐκ τῆς συστάσεως τοῦ ἐδάφους καί τῶν προϊόντων του, ὁ πληθυσμὸς εἰς τὴν ἐξοχὴν εἶνε σημαντικὸς. Χωρία καί ἀγρεπαύλεις ὑπάρχουν μέχρι τῶν προπύλων τῆς ὁροσειρᾶς, ἄλλα κρυμμένα ἐν τῷ μέσῳ τῶν δασῶν, ἄλλα καταφανῆ ἐπὶ τῶν πρώτων ὑψωμάτων. Ὅλος αὐτὸς ὁ πληθυσμὸς ἡπικεῖτο σπουδαίως, ἐάν τὸ Γκρέητ-Ἀῦρυ ἦτο κρατὴρ ήφαιστείου, ἐάν θά ἐκάλυπτε κάποτε τὴν χώραν ἡ ἐκρηξὶς με σκωρίας καί τέφραν, ἐάν χεῖμαρροι λάβας θά κατέκλυζαν τὴν ἐξοχὴν, ἐάν τὸ ἔδαφος θά κατεσεῖετο πέριξ μέχρι τοῦ Πλῆζεντ-Γκάρτεν καί τοῦ Μόργκαντων.

Ο δῆμαρχος τοῦ Μόργκαντων, ὁ κ. Ἡλίας Σμιθ, ἦτο ἀνὴρ ὑψηλόσωμος, εὐρωστος, τολμηρὸς, ρέκτης, τεσσαράκοντα ἐτῶν τὸ πολὺ, ὑγείας ἱκανῆς ν' ἀπελπίσῃ ὅλους τοὺς ἰατροὺς καί τῶν δύο Ἀμερικῶν, ἀντέχων ἐπίσης καί εἰς τὰ φύχη τοῦ χειμῶνος καί εἰς τοὺς καύσωνας τοῦ θέρους, οἱ ὁποῖοι κάποτε εἰς τὴν Βόρειον Καρολίαν εἶνε ὑπερβολικοί. Μέγας δὲ κυνηγός, καί ὄχι μόνον τοῦ κοινοῦ τριχωτοῦ ἢ πτερωτοῦ θηράματος, τὸ ὁποῖον ἀφθονεῖ εἰς τās ἐγγύς τῶν Ἀπαλαχείων πεδιάδας, ἀλλὰ καί τῶν ἄρκτων, ἀκόμη δὲ καί τῶν πανθῶν, τῶν ἐνδιαιωμένων εἰς τās ἀγρίας φάραγγας τῆς διπλῆς ὁροσειρᾶς τοῦ Ἀλλεγανείων.

Ο κ. Ἡλίας Σμιθ, μεγαλοκτηματίας, εἶχε πολλὰς ἀγρεπαύλεις εἰς τὰς περὶχωρὰς τοῦ Μόργκαντων. Τὴν καλλιέργειαν τῶν κτημάτων του ἐπέβλεπεν ὁ ἴδιος προσωπιῶς, συγχρότητα δὲ οἱ ἐνοικιασταὶ του καί οἱ καλλιεργηταὶ ἐδέχοντο τās ἐπισκέψεις του. Ὅλον τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὁποῖον δέν διέτριβεν εἰς τὴν πολίχνην, εἰς τὸν οἶκόν του

ἢ εἰς τὸ Δημαρχεῖον, τὸν διήρχετο εἰς ἐκδρομὰς καί εἰς κυνήγια, ἀκατανικήτως παρασυρόμενος ὑπὸ τοῦ θηρευτικοῦ τοῦ ἐνστικτοῦ.

Εὐθὺς τὸ ἀπόγευμα ὠδηγήθη ἐν τὴν οἰκίαν τοῦ Ἡλίας Σμιθ. Ἦτο ἐκεῖ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, προειδοποιηθεὶς τηλεγραφικῶς. Τῷ ἐνεχείρισά τὴν συστατικὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Οὐάρδ καί ἡ γνωριμία μās ἔγινε γρήγορα. Ἀλλως τε ὁ κ. Δήμαρχος τοῦ Μόργκαντων με ὑπεδέχθη πολὺ ἀφελῶς καί ἀνεπιτηδύτως, με τὴν πίπαν εἰς τὸ στόμα καί με τὴν φιάλην τοῦ μπράντυ εἰς τὸ τραπέζι. Ἀμέσως ἡ ὑπηρετρία ἔφερε καί δεύτερον ποτήρι, ὑπεχρεώθη δὲ νὰ πῶ με τὸν φιλοξενούντά με, πρὶν ἀρχίσῃ ἡ συνομιλία μας.

—Ο κύριος Οὐάρδ σās στέλλει; μοι εἶπε φαιδρότατος'λοιπόν, ἄς πιούμεε πρώτα εἰς ὑγείαν τοῦ κυρίου Οὐάρδ.

Συνεκερούσαμεν τὰ ποτήρια μας καί τ' ἀδειάσαμεν πρὸς τιμὴν τοῦ γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας.

—Καί τώρα περὶ τίνος πρόκειται; με ἠρώτησεν ὁ Ἡλίας Σμιθ.

Ἐξέθεσα τότε εἰς τὸν Δήμαρχον τοῦ Μόργκαντων τὴν αἰτίαν καί τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς μου. Τῷ ὑπενθύμισα τὰ γεγονότα ἢ μᾶλλον τὰ φαινόμενα, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἐγένετο θέατρον. Τῷ ὑπέδειξα—καί συνεφώνησε—ὅτι ἦτο μεγάλη ἀνάγκη νὰ καθυσταθῶν οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων, ἡ τοῦλάχιστον νὰ προειδοποιηθῶν διὰ νὰ λάβουν τὰ μέτρα τῶν. Τῷ ἐδῆλωσα, ὅτι τὴν Ἀστυνομίαν καί τās λοιπὰς ἀρχὰς ἀπασχόλει σοβαρῶς ἡ κατάστασις αὐτὴ τῶν πραγμάτων, καί ὅτι ἐπεθύμουν νὰ τὴν θεωρηθῶν, ἐφ' ὅσον ἠδύναντο. Προσέθεσα τέλος, ὅτι ὁ προϊστάμενός μου με εἶχεν ἐξουσιοδοτήσῃ νὰ ἐνεργήσω πρὸς τοῦτο τὸ ταχύτερον, καί ὅπως θά ἔκρινα σπουδαιότερον. Δέν ἔπρεπε νὰ ὀπισθοχωρήσω ἐνώπιον οὐδεμιᾶς δυσκολίας καί οὐδεμιᾶς δαπάνης, καί ὅτι τὸ ὕπουργεῖον ἀνελάμβανεν ὅλα τὰ ἐξοδα τῶν ἐνεργειῶν μου σχετικῶς με τὸ Γκρέητ-Ἀῦρυ.

Ο κ. Ἡλίας Σμιθ με ἤκουε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν...

—Ὡστε λοιπόν, εἶπε κατόπιν, ἐκεῖ πέρα, 'στὴν Οὐασίγκτων, ἐπιθυμοῦν πολὺ νὰ μάθουν τί διάβολο κρύβει μέσα του αὐτὸ τὸ Γκρέητ-Ἀῦρυ, ἔ;

—Μάλιστα, κύριε Σμιθ...

—Καί σεῖς ἐπίσης;

—Τὸ ὁμολογῶ.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἀγαπητέ μου κύριε Στρώκ'!

Ἦτο πραγματικῶς εὐτύχημα, ὅτι ὁ Δήμαρχος τοῦ Μόργκαντων εἶχε τὴν ἰδικὴν μου περιέργειαν...

—Ἐννοεῖτε καλά, προσέθεσεν ἀπορ-

νὰ προφέρῃ λέξιν, ἀλλ' ὄχι καί χωρὶς νὰ γεμίσῃ ἐπανειλημμένως τὸ ποτήρι του καί τὸ ἰδικόν μου. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν καπνῶν τῆς πίπας του, ἡ προσοχή του ἦτο καταφανεστάτη. Ἐβλεπα τὸ πρόσωπόν του νὰ χρωματίζεται κάθε τόσο καί τοὺς ὀφθαλμοὺς του ν' ἀστράπτουν ὑπὸ τās πυκνὰς του ὀφρῦς. Προφανῶς ὁ πρῶτος ἄρχων τοῦ Μόργκαντων ἦτο ἀνήσυχος διὰ τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸ Γκρέητ-Ἀῦρυ, καί δέν ἐφάνετο ὀλιγότερον ἀνυπόμονος ἀπὸ ἐμὲ ν' ἀνακαλύψῃ τὴν αἰτίαν τῶν φαινομένων ἐκείνων.

Ο Ἡλίας Σμιθ, κυττάζων με κατὰ μέρη, ἐμεινεν ἐπ' ὀλίγον σιωπηλός.

«Ο κ. Ἡλίας Σμιθ με ἤκουε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν...» (Σελ. 29, στ. γ')

—Ὡστε λοιπόν, εἶπε κατόπιν, ἐκεῖ πέρα, 'στὴν Οὐασίγκτων, ἐπιθυμοῦν πολὺ νὰ μάθουν τί διάβολο κρύβει μέσα του αὐτὸ τὸ Γκρέητ-Ἀῦρυ, ἔ;

—Μάλιστα, κύριε Σμιθ...

—Καί σεῖς ἐπίσης;

—Τὸ ὁμολογῶ.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἀγαπητέ μου κύριε Στρώκ'!

Ἦτο πραγματικῶς εὐτύχημα, ὅτι ὁ Δήμαρχος τοῦ Μόργκαντων εἶχε τὴν ἰδικὴν μου περιέργειαν...

—Ἐννοεῖτε καλά, προσέθεσεν ἀπορ-

ρίπτων την στάκην της πίπας του, ότι και ως κτηματίαν μ' ενδιαφέρει η ιστορία του Γκρέητ-Άβρυ, αλλά και ως δημαρχος οφείλω να φροντίσω περί του συμφέροντος της χώρας.

—Διὰ τούς δύο αὐτοὺς σπουδαιοτάτους λόγους, ἀπεκρίθη, θὰ ἐφροντίσατε νὰ ἐξετάσετε τὸ αἷτιον τῶν ὑπέκτων αὐτῶν φαινομένων. Ὑποθέτω δὲ ὅτι θὰ σὰς ἐφάνησαν τόσον ἀνεξήγητα, ὅσον καὶ ἀνησυχαστικά διὰ τούς κατοίκους τῆς περιόχης.

—Προπάντων ἀνεξήγητα, κύριε Στράκ, διότι δὲν πιστεύω ὅτι τὸ Γκρέητ-Άβρυ εἶνε κρατὴρ, ἀφοῦ ἡ ὁροσειρὰ τῶν Ἀλ-λεγανείων δὲν εἶνε διόλου ἡραισιτεώ-δης. Πουθενά, οὔτε εἰς τὰς φάραγγας τοῦ Κούμπερλανδ, οὔτε εἰς τὰς κοιλάδας τῶν Κυανῶν Ὁρέων, δὲν ἀπαντᾷ κανεὶς ἴχνη τέφρας, σκωρίας, λάβας ἢ ἄλλων ὑλῶν προερχομένων ἀπὸ ἐκρηξίν ἡφαι-στείου. Συμπεραίνω λοιπὸν ὅτι τὸ Μόργ-καντων δὲν διατρέχει κανένα τοιούτου εἴ-δους κίνδυνον.

—Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη σας, κύριε Σμιθ;

—Βεβαίως.

—Πῶς ἐξηγεῖτε τότε τὰς δονήσεις, αἱ ὁποῖαι ἔγιναν αἰσθηταὶ εἰς τὰ περίεξ τοῦ βουνού;

—Ναί... αἱ δονήσεις... αἱ δονήσεις... ἐπανελάβεν ὁ κ. Σμιθ σείων τὴν κεφαλήν. Μὰ πρῶτα-πρῶτα, εἶνε βέβαιον ὅτι ἔγιναν δονήσεις; Ἀκριβῶς τὴν νύκτα ἐκείνην ποὺ ἐφάνησαν αἱ μεγάλα φλό-γες, ἤμουν εἰς ἕνα κτήμα μου, εἰς τὸ Οὐλδον, ἕνα μίλλι μίλις μαχρὰν τοῦ Γκρέητ-Άβρυ. Κάποιον θόρυβον ἤκουσα εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ σὰς βεβαίω ὅτι δὲν ἠσθάνθη τὸν παραμικρότερον σεισμόν.

—Ἐν τούτοις, κατὰ τὰς ἐκθέσεις ποῦ ἐστάλησαν εἰς τὸν κ. Οὐάρδ...

—Ἐκθέσεις συνταχθεῖσαι ὑπὸ τὸ κρά-τος τοῦ πανικοῦ!... ἀνέκραξεν ὁ Δῆ-μαρχος τοῦ Μόργκαντων. Ἐν πάσῃ πε-ριπτώσει, εἰς τὴν ἰδικήν μου δὲν γίνεται λόγος περὶ δονήσεων.

—Ἔστω. Αἱ φλόγες ὅμως ἐκείναι ποῦ ἐφάνησαν εἰς τὴν κορυφήν;...

—Αἱ φλόγες, κύριε Στράκ, εἶνε ἄλλο πράγμα! Τὰς εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, καὶ τὰ σύννεφα ἐφωτίσθησαν ἀπὸ τὴν λάμψιν των εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, ἔκτος τούτου, καὶ κρότοι ἤκούοντο εἰς τὴν κορυφήν τοῦ Γκρέητ-Άβρυ, κάτι σφυρίγματα σὰν ἐκεῖνα ποῦ κάμνει ἡ ἀτμομηχανὴ ὅταν τῆς ἀδειάζουν τὸν ἀτ-μόν.

—Αὐτὰ τὰ ἤκούσατε μὲ ταυτιά σας;

—Κ' ἐξεκουφάθηκα μάλιστα!

—Μέσα εἰς τὰ σφυρίγματα αὐτά, δὲν σὰς ἐφάνη νὰ ἤκούσατε καὶ κάτι ἄλλους κρότους, ὡς πτερύγων κινουμένων ρυθ-μικῶς;

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΝ παραμονὴν τὸ ἀπόγευμα, ἐνῷ ἐγύ-ριζα εἰς τὴν χρι-στουγεννιάτικην Ἀ-γοράν, θαυμάζων τὴν ἀπέραντον ἐκεί-νην παρατάξιν τῶν τροφίμων καὶ τούσαντα-στικούς διακόσμους τῶν κρεοπωλείων, παντοπω-λείων καὶ ὀπωροπω-λείων, — τί χρυσόχαρτα, ἀλῆθεια, τί σημαιοῦλες, τί εἰκόνες, τί γυρλάντες, τί μύρτα, τί δάφνες!... ἤκουσα ἀπὸ πίσω ἕνα ξανθὸν κορι-τσάκι. ἔως δώδεκα χρονῶν, νὰ λέγῃ πρὸς τὴν μητέρα του:

— Φαντάσου, μαμμά, τί Χριστού-γεννα ποῦ θὰ κάμουν φέτος οἱ κακόμοι-ροι οἱ Σικελοὶ καὶ οἱ Καλαβρέζοι!...

— Ἀχ, ἀλῆθεια! ἐστέναν ἡ μητέρα. Καὶ πρὸς στιγμὴν ἐμαλαγχόλησαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς χριστουγεννιάτικης πολ-υκοσμίας καὶ χαρᾶς, καὶ ἐξηκολού-θησαν τὸν δρόμον των σιωπηλαὶ καὶ σκεπτικαί.

Καμμὶ ἀπὸ τὰς δύο δὲν ἐσυλλογι-σθη, ὅτι οἱ κακόμοιροι οἱ Σικελοὶ καὶ οἱ Καλαβρέζοι εἶχαν ἐορτάσῃ πλέον, ἀνύ-ποπτοι καὶ ἀμέριμνοι, τὰ Χριστούγεννά των, — πρὸ δεκατριῶν ἡμερῶν, — καὶ ὅτι ἡτοιμάζοντο ἀκριβῶς νὰ ἐορτάσουν καὶ τὴν πρωτοχρονιάν, ὅταν τὴν παραμονὴν ἐπῆλθεν ἡ πρωτοφανὴς συμφορὰ, ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος σεισμός, ὁ ὁποῖος κατέ-στρεψε δύο μεγάλας πόλεις καὶ καμμὶ εἰκοσαρία χωριά, καὶ ἔθαψεν ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῶν μεγάρων καὶ τῶν καλυδῶν διακοσίας περίπου χιλιάδας ἀνθρώπων!...

Ἄλλ' ἂν οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι ἐπρό-φθασαν νὰ ἐορτάσουν Χριστούγεννα, μή-πως διὰ τοῦτο ἡ συμφορὰ των εἶνε μι-κροτέρα; Ἡ μήπως θὰ ἦτο, ἂν ἐπρό-φθασαν νὰ ἐορτάσουν καὶ τὴν πρωτο-χρονιάν;... Δὲν ἐννοῶ τούς νεκρούς, οἱ ὁποῖοι ἐπιτέλους ἐπαθὺν τὸ ὀλιγώτερον κόνον, ἀλλὰ τούς ἐπιζήσαντας, τοὺς στερηθέντας διαμῖδας ὅλων τῶν ἀγαθῶν, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἐπὶ τῆς σεισμείσης γῆς!... Φαστασθῆτε τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, ἄλλους τραυματίας, ἄλλους τρελλοὺς ἀπὸ τὴν ὁδὸν καὶ τὸν τρόμον, καὶ ὅλους πεινῶντας, γυμνητεύοντας, ἀστέγους καὶ ἐρήμους!... Φαντασθῆτε τοὺς γο-νεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔχασαν ὅλα τὰ παιδιὰ των, φαντασθῆτε τὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ἔμειναν ὀρφανὰ καὶ παντέρνημα!... Πῶς νὰ μὴ συλλογισθῇ κανεὶς τοὺς ἐπιζή-σαντας τοιαύτης καταστροφῆς καὶ πλη-

ρώσαντας τὸν κόσμον μὲ τὴν ἀφάνταστον δυστυχίαν των, προπάντων τὴν ἡμέραν αὐτὴν τῆς μεγάλῃς χριστιανικῆς ἐορ-τῆς, τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας!...

Ὅπως τὸ ξανθὸν ἐκεῖνο κοριτσάκι, ποῦ τὸ ἤκουσα τὴν παραμονὴν εἰς τὴν ἀγοράν, πολλοὶ ἄλλοι, ὑποθέτω, βλέ-ποντες τὰς πυραμίδας, τοὺς σωρούς καὶ τὰς παρατάξεις τῶν χρυσοστολισμένων χριστουγεννιάτικων τροφίμων, θὰ ἐσυλ-λογίσθησαν τοὺς δυστυχεῖς σεισμοπλή-κτους, οἱ ὁποῖοι, ἐκεῖ-πέρα, εἰς τὴν ὠραίαν χώραν, ἡ ὁποία ἄλλοτε ὠνομά-ζετο Μεγάλη Ἑλλάς, ἔμειναν ἔξαφνα χωρὶς ψωμί, χωρὶς στοργήν, χωρὶς σπῆτι!... Καὶ εἰς τὴν μυστικὴν των προσευχὴν πρὸς τὸν νεογέννητον Σω-τήρα, θὰ ἐνεθυμήθησαν, — ὑποθέτω, — νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ ἐπουλώσῃ γρή-γορα τὰς ἀναριθμήτους πληγὰς τῶν μα-κρυνῶν ἀδελφῶν των, καὶ γρήγορα νὰ τοὺς ἀνακουφίσῃ καὶ νὰ τοὺς παρηγο-ρήσῃ!...

Εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἡ συμφορὰ τῆς Σικελίας καὶ τῆς Καλαβρίας, μεγαλη-τέραν τῆς ὁποίας δὲν ἀναφέρει ἡ ιστο-ρία, ἐπροκάλεσεν ἀπέραντον οἶκτον. Εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐνηργήθησαν ἔρανοι ὑπὲρ τῶν θυμάτων, καὶ τὸ ποσὸν τῆς ὠραίας αὐτῆς ἐλεημοσύνης ἀνῆλθεν εἰς ἑκατομμύρια. Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ νὰ ὀνομάζῃ τὴν Ἰταλίαν ἀδελφὴν τῆς, ἡ φιλανθρωπικὴ κίνησις δὲν καθυστέρησεν. Ἐσχηματίσθη ἡδὴ ἡ Ἐπιτροπὴ, ἡ ὁποία θὰ συλλέξῃ τοὺς ἐράνους τῶν Πανελλήνων, καὶ πληθὸς πλουσίων καὶ πτωχῶν ἐσπευσαν ἀμέ-σως νὰ προσφέρουν. Τὸ τάλαντον τοῦ ἑκατομμυριούχου καὶ ὁ ὀβολὸς τῆς χή-ρας συνενδύονται ἐδῶ εἰς μίαν ιδέαν, εἰς ἕνα αἶσθημα, εἰς ἕνα ἄγιον σκοπόν. Τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῆς παιδικῆς προπάντων χαρᾶς καὶ εὐτυχίας, μὴ λησμονήσετε καὶ σεῖς τὰ δυστυχῆ ὀρφανὰ καὶ ὀρφανὰ τῆς Σικελίας καὶ Καλαβρίας. Νὰ προσφέρετε ὑπὲρ αὐτῶν τὸ ὀλίγον ποῦ εἰμφορεῖτε.

Ἔτσι θὰ ἐορτάσετε ὠραιότερα τὴν ἐορ-τὴν σας, καὶ εἰς τὸν ἀλγεινὸν οἶκτον, τὸ ὁποῖον σὰς προξενεῖ ἡ μεγάλη συμ-φορὰ, θὰ αἰσθανθῆτε παρηγορίαν καὶ ἀνακούφισιν.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΥΚΑ-ΜΗΛΑ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Μία φορὰ ἔγινα καὶ δάσκαλος ἄλλὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο διήρκεσε πέντε λε-πτὰ, ὅσον καὶ τὸ σχολεῖόν μου.

Εἰς τὸ χωρίον δηλ. Σπάτα, ποῦ ἔ-χουν ἰδιοκτησίας μερικοὶ συγγενεῖς τῆς μητρός μου, προσεκλήθη ἕνα Σεπτέμ-βριον νὰ διαμείνω πλησίον των, χάριν ἀναψυχῆς, δύο-τρεις ἡμέρας.

Τὴν πρώτην ἡμέραν εἶδα πῶς τρυ-

γοῦν οἱ χωρικοί, πῶς πατοῦν τὸν εὐώδη οἶνον... ἐπεσεφόρην τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωριοῦ τὸ βράδυ-βράδυ εἶδα τὸν γυναι-κεῖον πληθυσμὸν εἰς τὴν βρύσην, καὶ ἐκοιμήθηκα μὲ τὰς κόττες.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν, πρῶτ'—πρῶτ', ἐ-γύρισα ὅλο τὸ χωριὸν καὶ τὰ περίεξ καί... «σία κι' ἀράξαμε». Ἐκάθησα λοιπὸν εἰς τὸ πρὸ τῆς οἰκίας πεζούλι, καὶ ἐ-σκεπτόμουν τί θὰ κάμω ὅλη τὴν ἄλλη «μέρα». Ἐξάφνα βλέπω νὰ περνᾷ ἕνα μι-κρό, κατὰ γόντον, κατακόκκινον χωριανάκι, μὲ καταγάλανα, ἐκφραστικά, ἄλλ' ἄνευ νοημοσύνης, κατσικίσια μάτια.

Κρατοῦσε ἕνα κομμάτι ψωμί στὸ χέρι καὶ ἔτρωγε μὲ πολλὴν ὄρεξι.

Νά, ἀσχολία, ἐσκέσθη.

— Ἐλα δῶ, μωρέ, ξέρεις γράμματα;

— Ἐέρω.

— Ποῦ διαβάσεις τώρα;

— Στὸ ἀλφαβητάριο.

— Αἶντε, φέρ' το γρήγορα νὰ σὲ διαβάσω, καὶ νὰ σοῦ δώσω καὶ μιὰ δε-κάρα.

Κ' ἐπειδὴ ἐδίσταζε:

— Νά, πάρε τὴ μιὰ πεντάρα 'μπρός, καὶ σὰν ἔλθης, παίρνεις καὶ τὴν ἄλλη. Σὲ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας, ἐπανήλθε μὲ τὸ ἀλφαβητάριό του 'στὸ χέρι.

— Ὡς ποῦ ἔχεις φθάσῃ, μωρέ;

— Ὡς ἐδῶ.

— Γεῖά σου. Πρόσεξε λοιπόν. Σὺ... ὦ;... Σὺ!

— Σὺ! (ἐπανελάβε καὶ αὐτό.)

— Κά!... ἀ;... Κά!...

— Κά!

— Πές το τώρα ὅλο μαζί: Σὺκα.

— Μῆλα! (μοῦ φωνάζει αὐτὸ μ' ἕνα τραχύτατον λάμβδα).

— Ὅχι, μωρέ, μῆλα! Σὺ... ὦ;... Σὺ... Κά... ἀ;... Σὺκα!

— Μῆλα! (αὐτὸ πάλιν)

Δὲν ἔχασα ἀκόμη τὴν ὑπομονήν, ἀλλ' ἄναψα ὅλος,

— Μπρὲ παιδί μου, γιὰ πρόσεξε καλά!

Καὶ γίνεται ἡ τρίτῃ ἀπόπειρα.

— Μῆλα! (αὐτὸ καὶ πάλιν.)

Τώρα χάνω πιά τὴν ὑπομονή μου, τοῦ τραβῶ ἕνα γιακά, καὶ τὸ στέλνω... 'στὸ σπῆτι του.

Ἔτσι διέλυσα τὸ σχολεῖόν μου καὶ δὲν ξανάκαμα πιά τὸν δάσκαλο.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδάσκαλος:—Τὰ μαθηματικὰ δεξύνουν τὸν νοῦν.

Ὁ μαθητής:—Μὰ δὲν μᾶς εἶπατε ὅτι ὁ νοῦς πάντοτε περισπᾶται;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπαιδείας Ἑλληνος

Γιῶργος:—Καλημέρα, Τοτό, τὰ νέα σου; Τοτός:—Δὲν τὰ ἐφόρεσα σήμερα, γιατί βρέ-

χεται. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Κυρίου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

76.—Ἡ Ἐορτὴ τῆς Σημείας μοῦ συνιστᾷ ἕνα ἀπορὸν ἐν Ἀθήναις, ὁ ὁποῖος ἔχει μεγά-λον πόθον νὰ γίνῃ συνδρομητὴς μου. Ἐλ-πίζω ὅτι κάποιος θὰ εὐρεθῇ νὰ τὸν ἐγγράψῃ.

ΔΩΔΕΚΑΣΕΛΙΔΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

Κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν μου, ὅτι μίαν φορὰν τὸν μῆνα—πρὸς τὸ παρὸν—θὰ ἔχετε τὸ φύλ-λον δωδεκάσελιδον, τοιοῦτον θὰ εἶνε τὸ προ-σεχές. Ἐπερπε, ὡς τελευταῖον τοῦ Δεκεμ-βρίου, νὰ ἦτο τὸ σημερινόν. Ἄλλ' ἐπειδὴ πρηνέπεσαν αἱ ἐορταὶ τῶν Χριστουγέννων, δὲν ὑπῆρχε καιρὸς νὰ τυπωθῶν δωδεκα σελί-δες. Ὡστε, τὸ ἐρχόμενον Σάββατον.

Πολὺ μ' ἐχροποίησεν ἡ ἀπόφασίς σου, Ἑλληνική Προτομή. Καὶ ἡ ιδέα σου νὰ μῆς ὡς γραμματικὸς εἰς τὸν μπαμπά σου, διὰ νὰ ἔλθῃς τὰ διαπλασιακὰ ἐξοδα ὅλου τοῦ χρόνου, πρωτοτυποτάτη. Εἴθε ἀξιοὶ συγχαρητηρίων καὶ οἱ δύο: καὶ ὁ μπαμπᾶς σου καὶ σύ.

Αἱ ταξιδιωτικαὶ σου ἐντυπώσεις μὲ κατε-γοήτευσαν, Παπαρούνα. Εἴδες ὅτι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Ἀλῆθεια, ποῖος ἤλπιζεν, ὅστερ' ἀπὸ τέτοια κρούα, νὰ ξημε-ρώσουν Χριστούγεννα... ἀνοηστικά!

Ἐυμορφα καὶ χαριτωμένα τὰ λέγεις, Μία Μελίσσα. Ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ γράψῃς συχνά, διὰ νὰ βλέπω τὰς ἐντυπώσεις σου, αἱ ὁποῖαι μ' ἐνδιαφέρουν πολὺ.

Μὲ κατέπληξεν ἡ διαλεκτικὴ τοῦ ταχυδρο-μικοῦ διανομέως τῆς συνοικίας σου, Φιλόπα-τρι Ἑλλην, ἀλλὰ νομίζω ὅτι μ' ἕνα μικρὸν παράπονον σου εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ταχυ-δρομείου, εἰμφορεῖς νὰ τὸν κάμῃς τακτικώ-τερον.

Ἀγαθάκι, ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ τὸν πατέρα σου, ἀπὸ τότε ποῦ ἦτο καὶ αὐτὸς συνδρομητὴς μου. Νὰ τοῦ πῇς πολλὰ χαρε-τίσματα, καὶ νὰ μοῦ φιλήσῃς ὅλα τὰ δαχτυλίδια.

Ἡ «μὲθρ» σου, Ὑπερασπασία τοῦ Ἐδνους, εἶνε ἀπλὸς μία φάσις τῆς γνωστῆς «διαπλα-σίτιδος». Σοῦ εὐχομαι ἀπὸ καρδίας νὰ εὐτυ-χήσῃς εἰς τὰς διαπραγματεύσεις σου, καὶ ἐν γένει νὰ διακριθῇς καὶ μὲ τὸ νέον ψευδώνυμον. Φιλήσέ μου τὸν μικρὸν ἀδελφόν.

Πόθεν ἡ τὴν σου ἀγάπη πρὸς τὴν περι-σπωμένην, Μαυροθαλασίτη; Εἰς τὸ ἐρῶ ἔ-χεις περισπωμένην, εἰς τὸ σεῖλω περισπω-μένην, τὸ δὲ λοιπόν, διὰ νὰ τοῦ βάλλῃς περι-σπωμένην, τὸ γράφεις μὲ ὠμέγα! Ἄν αὐτὰ δὲν εἶνε παραδρομαὶ τῆς χειρὸς, συλλογίσου ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι τόνοι. Ὁραῖαι ἐπι-στολαί, ὡς αἱ ἰδικαί σου, δὲν πρέπει νὰ ἔχουν ἀνορθογραφίαν.

Βεβαίως, Ἑλλάς-Κρήτη, ἡ ἀνανέωσις δὲν λογαριάζεται ποτὲ ὡς ξεσπάθωμα: ἐπομένως, ἂν ὁ διὰ τοῦ ξεσπάθωματος ἐγγράφῃς τρίμη-νος ἢ ἐξαμήνος ἀνανέωσις δι' ἄλλου, ὁ ἄλλος αὐτὸς δὲν θὰ θεωρηθῇ ὡς ξεσπάθωμον. Ἐγγο-μαι τὰ ἀρίστα εἰς τὸν νεοσύστατον Σὺλ-λογον.

Ἀργήσεις, Φαίδρα, ἀλλὰ τὸ ἐπέτυχες. Γράφε μοι λοιπὸν συχνά. Εἰπέ εἰς τὴν ἀδελ-φὴν σου, ὅτι τὰ ἔβημα δὲν στέλλονται γρά-φονται μόνον καὶ μετροῦνται εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους: καὶ ὁποῖος ἔχει τὰ περισσώτερα, λαμ-βάνει τὸ λεγόμενον Βραβεῖον τῶν Εὐσημων. Ἄς διαβάσῃ καὶ τὸ Ἐ Κεφάλαιον τοῦ Ὁ-δηγοῦ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἀνέχεται ἡ ἀνανέωσις ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀνανέωσις λαμβάνει μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνή-κουν εἰς ἀγόρια, καὶ δσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Ἀγγελος Ἐλευθερίου α.

(Ι.Κ.) Ἀτρόμητος Πολιμιστής, α. (Δ.Ξ.) Διαβόλου Κάτσα, α. Μία Μελίσσα, α. (Κ.Κ.) Νέλων, α. (Δ.Β.) Τριονόδοξη Ἑλλάδα, α. (Χ. ...) Γλυκεῖα Παυρίδα, α. Σβουστόν Ὁ-νειρο, α. Ἀγαθάκι, α. (Φ.Δ.) Κοσμοκρά-τωρ, α. (Τ.Δ.) Τροστράτερος Σπανός, α. (Μ.Δ.) Δάκρυ Ὑποδοῦλον Ἑλλήνος, α. (Ε.Τ.) Βάσιγκτον, α. (Κ.Φ.) Ἀνδρειωμένος Ἑλ-λην, α. (Δ.Χ.) Ἐθνικὸν Κλέος, α. (Σ.Κ.) Ἀρμονία τοῦ Ἀπείρου, α. (Σ.Κ.) Ροδοπαία Ἑλληνοπούλα, α. (Κ.Μ.) Παπαρούνα, α. (Ε.Ζ.) Δάκρυ τοῦ Γολγοθᾶ κ. (Ι.Μ.) Ἑλ-ληνική Προτομή, α. (Ε.Μ.) Σεισμοπαθὴς Κελαβρία, α. (Ι.Π.) Πόθος τῆς Παυρίδος, α. (Δ.Π.) Βασιλεὺς τῆς Ἐρήμης α. (Γ.Π.) Λεοβιακή Αἴφρα, κ. (!!!) Ἑλληνικὸν Κύμα, α. (Σ.Δ.) Ἀνθος τοῦ Ταυμέντου, α. (Ε.Β.) Πα-ρῆλληνιον Φρόνημα, α. (Η.Ο.Φ.) Ὑμνος τῆς Κρήτης, α. (Μ.Μ.).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Δρυάς, κ. Ἀποψις τοῦ Βοσπόρου, κ. Σκότος α. Ἀρ-χων τοῦ Πυρός, α. Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιο-λόγος, α. Ἐξυπνος Βλάνας, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλά-ξουν: ἡ Αυτοκράτειρα τῶν Βαλκανίων (0) μὲ Κασανὴν Ἑλληνοπούλαν, Ἑλληνίδα Μη-τέρα, Αἰγυπτίαν Βασιλοπούλα, Αἰματοβρεκτον Μακεδονίαν— ὁ Ρυγολᾶς (0) μὲ Ἀνοικτό-καρδον Ἀρσασειάδα, Τριανταφυλλάκι, Μαο-γαρίαν τοῦ Φάνου— ἡ Φαληρικὴ Αἴφρα (0) μὲ Μιμόζαν, Φιλοπαύριδα Ἑλληνοπούλαν, Πειταλούδαν τοῦ Ἀρσού— ἡ Λευκοπαυμένη Ἑλλάς τοῦ 21 (0) μὲ Ἀλεξανδρινὴν Καρμα-νούλαν, Πρόδορον τῆς Διαπλάσεως.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀρχοντα τοῦ Πυρός (φιλήσέ μου τὸν μικρὸν Γιαννάκη καὶ πῆτε, ὅτι τὸ ἐνδια-φέρουν του μὲ κατενθουσιάζει) Μπεδομένην Κυκλαμιάν (σοῦ ἐπέστρεψε τὴν ἀπόδειξιν διορ-θωμένην) γάριω πολὺ ποῦ σοῦ ἤρσαν τόσον τὰ νέα τοῦ 1909) Πίσις-Παυρίς (εὐχαρι-στῶ πολὺ διὰ τὰς ὠραίας εὐχάς) Ἐγγογον Ἀυτοκράτορος (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξε-σπάθωμα) Πνοήν Ψυχορραγούντος Ἀργέ-λου (ὠραιότατὴ ἡ ἐπιστολή σου) Γλυκοχά-ραμα (κατενθουσιάζομαι ποῦ καὶ φέτος ἔχο-μεν μυθιστόρημα τοῦ Γουλίου Βέρν) Σκότος (νὰ ἰδῶ πότε θὰ μοῦ γράψῃς καὶ ἐκτενέστερα χαιρετίσματα εἰς ἀδελφία) Ζήτω τὸ Σύν-ταγμα (ὀρθῶς τὸ ἔγραψες) Κάμεν (ἔστειλα ἐκ νέου τὸ δῖον χαιρετίσμα εἰς τὴν ἀδελ-φὴν σου) Ἐνδοξόν Ἐλευθερίαν (δὲν περά-ζει θὰ εὐρὴς ἀντικαταστάτην) Πλοιορχον Νέμον (ἔχει καλῶς ἐλπίς,

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

έρυθρά, με χρυσά γράμματα διὰ
τὸν τόμον τῆς «Διαπλάσεως»
τοῦ 1908.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ χρυσοδέσουν τὸν
τόμον τοῦ 1908, δύνανται νὰ προμη-
θευθῶν ἐκ τοῦ Γραφείου μας ἐν τοιοῦ-
τον κάλυμμα, κομψὸν καὶ στερεόν. Στέλ-
λεται καὶ ταχυδρομικῶς ἀντὶ φρ. 1,75.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι λύσεις δεκταὶ : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πει-
ραιῶς μέχρι τῆς 6 Ἰανουαρίου ἐκ τῶν Ἑ-
παρχιῶν μέχρι τῆς 24 Ἰανουαρίου ἐκ τοῦ
Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 7 Φεβρουαρίου.

[Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δέον νὰ
γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι
παρατίθεται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλ-
λους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα
καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

24. Λεξιγριφος.

Πρόθεσιν δισύλλαβον
Με μέλος σου ἐνόνεις
Κι' ἀρχαίαν βασιλοῦπαίδα
Ἀμέσως φανερόνεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπατριδος Συμμετοχολογίας

25. Στοιχειόγριφος.

Τρία γράμματα ἂν βάλῃς στὴ σειρά.
Τῆς Ἑλλάδος πόλιν κάμνεις μιὰ χαρά.
Ἐστάλη ὑπὸ Μ. Παρασκευαίδου

26. Τετραπλοῦς Μεταγραμματισμός.

Εἶμαι ζῶν με τὸ θῆτα
Ὅχι καὶ πολὺ μικρόν,
Με τὸ φὶ δὲ εἶμαι κάτι
Ἀύλον καὶ ὕλινόν.
Με τὸ κάππα εἰς τὰς νήσους
Τοῦ Αἰγαίου θὰ με εὕρῃς.
Με τὸ ε καὶ τόνον ἄλλον,
Εἶμ' ἐπίρρημα πού ξεύρεις.
Κ' ἐπιτέλους με τὸ πι,
Ψάξῃς ἐστὶ γραμματικὴ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κοραΐ

27. Αἶνιγμα.

Ἦ κιθάρῃ μου ὑπόληψιν
Στὸν ἄνθρωπον προσθέτει,
Ἄν λείψουν τὰ δυὸ πρῶτά μου
Θὰ σὰς ἀρίσω ἔτη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωνικῆς Αἰθρας

28. Πυραμῖς.

+ Οἱ σταυροὶ Πέρσης βασιλεῦς.
* + * = Μέλος τ. σώματος.
* * + * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
* * * + * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
* * * + * * * = Ἐπίθετον συνώνυ-
μον σχεδὸν μετὰ τὸ βέβηλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου

29. Συλλαβικὸς Ρόμβος

1.—Γαλλικὸν σύμφωνον.
2.—Εἶδος ποιητοῦ.
3.—Εὐτυχὴς ὁ θεωρούμενος ἄξιος αὐτῆς !
4.—Πτηνὸν ὠδικόν.
5.—Ὁμωτικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μπουμπουλίνας

30. Κεκρυμμένη καὶ ἀντεστραμ-
μένη παροιμία

Εἰς ἐκάστην τῶν κατωτέρω φράσεων ὑπάρ-
χει κεκρυμμένη καὶ ἀντεστραμμένη ἀπὸ μιᾶ
λέξης τῆς ζητούμενης παροιμίας :

1.—Ἐξ ὧλων ἐν ἰώμεν.
2.—Οὗτος ὁ ρόμβος εἶνε ἄλυτος.

3.—Ἰδοὺ μία κάμηλος.

4.—Σεῖς πλέκετε καλάθια ;

5.—Εἰρήνη πᾶσιν ὕμν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Π. Ζωγράφου

31. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχὶς

Αἱ ἀρχαὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν πόλιν
τῆς Ἰταλίας.

1, Σπλάγγον· 2, Νησίς τοῦ Αἰγαίου· 3,
Θεὸς ἀρχαῖος· 4, Γεωργικὸν ἐργαλεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σειρίου

32. Φωνηεντόλιπον

δδσx-κ-μνθ-τ-ρστν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στολοκαύστου Ἡμθόδου

33. Γρίφος

Οὐφ! Ρ ὑπὸ ὑπὸ κλειδί.
ὑπὸ ντ ὑπὸ ὑπὸ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θανυστρίας τοῦ Βερναρδάκη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ασκήσεων τοῦ φύλλου 52.

493. Πύραυλος (πῦρ, αὐλός.)—494. Προ-
σευχὴ (πρός, εὐ, χί.)—495. Ἰασμος—Ἰαμος.
—496. Ἀτσοσα—άστος.—497. Κλιθνος—
Καλθίνος.

498. Α Ι Ν Ε Ι Α Σ 499-503.—Τῇ ἀν-
ΙΚΑ Ρ Ο Σ ταλαγῇ διὰ τοῦ
Ν Α Β Ι Σ Α : ἀργία (Ἐργα-
Ε Ρ Ι Σ σία), σοβαρός (ἀ-
Ι Ο Σ Στεῖρος), πάλαι (ἀρ-
Α Σ Τί), ἀχαῖος (χαρ-
Σ Ιεις), ἱκανός (ἀνί-
—504. ΑΝΤΙΟΠΗ (ΧαναΑΝ ΔαλμαΤία,
ΔιΟυντος, ἀΠΗλιώτης.)—50 Ἄμ' ἔπος, ἄμ'
ἔργον.—506. Ὁ Γανυμήδης ὑπῆρξεν ὠραῖος
(Ὁ γα, νῖ μὲ δις—ὕπ' ἤρξεν ὠραι—ὥς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μετὰ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5
μόνον· μετὰ παρὰ στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ με-
τὰ παρὰ τὸ τριπλάσιον. Ελάχιστος ὅρος 15 λέ-
ξεις, δηλαδή καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληροῦν-
ται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω
καὶ ἀπὸ μιᾶν λέξιν, μετὰ κεφαλαία ἢ παρὰ ἡ ἀπλὰ
στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἐξ λέξεως
ἀπλᾶι.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου
ἀγγελία δὲν δημοσιεύονται.]

Εἰς τὸ προσφιλέστατόν μας **Μενεξεδένιο**
Μπουκετάκι στέλλομεν ἐπὶ τῇ ἐπε-
τείῳ τῆς ὀνομαστικῆς τοῦ ἑορτῆς ἑνα μπου-
κέτο ἐγκάρδιος εὐχῆς, καὶ ὅπως τελείως ἐκ-
πληρωθῶσι τὰ ὠραία ὄνειρά του.—**Ἀθάνα-
τος Ψυχῇ, Σουφραζέτ.** (Θ, 52)

Ὁ Σύλλογος «ΣΕΤΙΣ» διὰ μυριστὴν φορὰν
διακηρύττει πίστιν μέχρις ἐσχάτων τῇ
Πανελληνίῳ Αἰγυπτιακῇ Ἐνώσει.—**Ἀρ-
χιεπίσκοπος Γερμανός** (πρόεδρος) μετὰ τεσ-
σάρακοντα ἐξ ψηφοφόρων. (Θ, 53)

Ζήτησαν οἱ Ἀνοικτοκαρδοὶ Χεδίβαι ! Τὴν
εὐχὴν μου νᾶχουν ! Κάτω οἱ Ἀντιβα-
σιλεῖς.—**Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανός** (Πα-
τριάρχης Ἀνοικτοκαρδῶν).

Καύσαν Αἰγύπτου, Ἀρχὸν Χίου, Ἀρχιεπίσκο-
πος, Ἀνοικτοκαρδός, Ἀσκή, Ἀνατολῆς, Χρυσό-
ψαρο, Σκαφιόβι, Πλάτανος, Δάκρυ Χριστοῦ, Κο-
ρακόπουλο, Στολοκαύστης, Λάβαρον Γερμανοῦ
καὶ λοιποὶ. (Θ, 54)

Μάγεισαν. Κάθε ἡμέραν τοῦ 1909 σοῦ τὴν
ραῖνον μετὰ τετραφύλλο τριφύλλο.—**Γόν-
δολα τῆς Βενετίας.** (Θ, 55)

Τὸ Λατροῦμνικὸν Κόμμα μετὰ χαρᾶς δέ-
χεται τοὺς ἐξ Αἰγύπτου προσελθόντας
αὐτῷ Χώρον Φαραὼ κλπ. (Θ, 56)

Ὁ Ριγολέττος εὐχεται στὴ **Μενεξεδένιο**
Μπουκετάκι καὶ **Φαληρικὴν** παρῶν εὐ-
τυχῇ Χριστοῦγεννῶν. (Θ, 57)

Ἑλληνόπουλα,

Τιμῆσατε τοὺς προμάχους τῆς σημερινῆς
μας **ἐλευθερίας**. Χαιρετήσατε τὴν
Ἐνωσιν τῆς Πατρίδος μας μετὰ τῆς μητρὸς
Ἑλλάδος, ψηφίζοντες τὸν παμφίλιτον

ΑΡΧΗΓΟΝ ΜΑΣ

ΠΡΟΜΑΧΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Οἱ Κρήτες Συνάδελφοί σας

ΚΑΝΔΑΝΟΛΕΩΝ Ἀτρώμης Κρής, Ἀστρο-
πελέκι, Γέφυρ—Μυελῆς, Γεμνάσιον Χανίων, Εἰμαι
Κρητικὸν Πούλα, Ἐθνικὸν Μεγαλεῖον, Ἐλευθερία
τῆς Κρήτης, Ἐλευθερία ἢ Θάνατος, Ἐπίτροπος
Ἐσωτερικῶν, Εὐτυχὴς Σιγμῇ, Ζήτω ἡ Ἐνωσις,
Ζήτω ἡ Ἐνωσις, Ζήτω ἡ Κρήτη, Ζήτω ὁ Πρό-
μαχος, Ἡρώς τοῦ Παρθενάγειου, Θεμιστοκλῆς,
Κάτω Χαλέπα, Κρήτη, Κρητικὰ Βουνὰ, Κρητικὰ
Ὑδάτα, Κρητικὰς, Κρητικὴ Ἑλπίς, Κρητικὴ
Ἰδέα, Κρητικὸς Πόνος, ΚΡΥΦΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ,
Λευκορετῆς, Μεγαλόνησος Κρήτη, Ναυτόπουλο
τῆς Κρήτης, Ξενιτεμένη Κρητισκοπούλα, Προ-
μαχοελευθερικὸς, Σελινιώτης, Σημαία τῆς Ἐπα-
ναστάσεως, Σοφία Δαμολίν, Σταυρὸς ἡ Νίκη,
Σφακιανὴ, Τρισένδοξος Κρήτη, Φιλελευθερικὸς,
κ.τ.λ. (Θ, 58)

Ἐρμῶς εὐχαριστῶ δι' ἐνθουσιώδεις τῶν
εὐχὰς Στέλλαν Πομόνη, Ἰδανικότητα,
25ην Μαορίον, Φιλοπατρίδα Ἑλληνοπούλαν,
Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Σουφραζέτ, Ἀθάνατον
Ψυχὴν.—**Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.** (Θ, 59)

Πλειονοψηφία Κρητῶν ψηφοφόρων, ἀποδο-
κιμάζουσα Λατροῦμνικούς, θὰ παραμείνῃ
μέχρις ἐσχάτων φιλοτιμοσυνωτικῶτα. Ξενη-
τεμένα μας Ἑλληνόπουλα ! Οἱ Κρήτες συνά-
δελφοί σας κάμνουν ὅτι μποροῦν γιὰ νὰ νική-
σετε.

Ζήτω ἡ Εὐχούλα μας !

Γιὰ τὰ ξενητεμένα μας παιδιὰ !

Κάτω ἡ Λατροῦμνικὴ δρεῦς !

ΕΝΩΣΙΣ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἀρχηγὸς ἑξωτερικοῦ Ἀλγυπτ. Ἐνώσεως.
(Θ, 60)

Παιδιά ! μὴ με ξεχνᾶτε.

ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΙΑ ΠΡΩΤΕΙΑ (Θ, 61)

Επὶ ὀνομαστικῇ σας ἑορτῇ δευθῆτε ἀπέι-
ρους εὐχὰς, ἀγαπητῇ 25 Μαορίον καὶ
Εὐσκίε Πλάτανε· σὺ δὲ φίλατον **Μενεξεδένιο**
Μπουκετάκι, ἀνθοδέσμην ἀνθῶν καὶ εὐχῶν.
—**Εὐχὴ τῆς Μάννας.** (Θ, 62)

Ψηφίζω ἅπαντα τὸν Λατροῦμνικὸν συν-
δυασμὸν ἐπὶ κεφαλῇς τῆς Εὐγενεῖς Φι-
λοδοξίας.—**Αὐτοκράτειρα τῶν Βαλκανίων.**
(Θ, 63)

Ὁ ὑπερεξήκοντα ψευδωνυμοφόροι Βολιῶ-
ται διακηρύττουν διὰ μυριστὴν φορὰν
πίστιν τῇ «Πανελ. Αἰγυπτιακῇ Ἐνώσει» διὰ
τοῦ ὑποψηφίου τῶν.

ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ (Θ, 64)

ΤΟ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ

ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

ΕΙΝΕ Ο ΛΑΜΠΡΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΤΟΥ 1908

Μετὰ 432 σελίδας του.—Μετὰ 350
εἰκόνας του.—Μετὰ πέντε μυθιστορη-
μάτων του.—Μετὰ πέντε κωμωδίας του.
—Καὶ μετὰ ἀμέτρητα ἄλλα του.

Πολεῖται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας :

Ἀδειος (ραμμένος μετὰ ἐξωφύλλον) δρ. ἡ φρ. 8
Κομψότατα χρυσοδεμένος δρ. ἡ φρ. 10